

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – EM / TMD Friction GmbH (C-674/18), FL / TMD Friction EsCo GmbH (C-675/18)

(Sprawy połączone C-674/18 i C-675/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Przejęcia przedsiębiorstw – Dyrektywa 2001/23/WE – Artykuły 3 i 5 – Ochrona praw pracowniczych – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Sprzedaż zrealizowana przez syndyka zbywającego przedsiębiorstwa objętego postępowaniem upadłościowym – Świadczenia z tytułu zakładowego ubezpieczenia emerytalnego – Ograniczenie obowiązków przejmującego – Kwota świadczenia należna na podstawie dodatkowego zakładowego programu emerytalnego obliczona przy uwzględnieniu wynagrodzenia pracownika w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 8 – Bezpośrednia skuteczność – Przesłanki]

(2020/C 378/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EM (C-674/18), FL (C-675/18)

Strona pozwana: TMD Friction GmbH (C-674/18), TMD Friction EsCo GmbH (C-675/18)

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, mając na względzie w szczególności jej art. 3 ust. 1 i 4 oraz art. 5 ust. 2 lit. a), należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zrealizowanego przez syndyka przejęcia przedsiębiorstwa objętego postępowaniem upadłościowym nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu – biorąc pod uwagę wykładnię tego uregulowania dokonaną w orzecznictwie krajowym – zgodnie z którym w chwili wystąpienia po wszczęciu postępowania upadłościowego zdarzenia uprawniającego do świadczenia emerytalnego na podstawie uzupełniającego zakładowego programu emerytalnego przejmujący nie odpowiada za prawa przysługujące pracownikowi w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych uzyskane tytułem okresów zatrudnienia poprzedzających wszczęcie postępowania upadłościowego, pod warunkiem że, co się tyczy części kwoty, za którą nie odpowiada przejmujący, środki przyjęte w celu zapewnienia ochrony interesów pracowników osiągają poziom przynajmniej równoważny z poziomem ochrony wymaganym na mocy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy.

- 2) Artykuł 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23 w związku z art. 8 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, biorąc pod uwagę wykładnię tego uregulowania dokonaną w orzecznictwie krajowym, w którym przewidziano – na wypadek wystąpienia zdarzenia uprawniającego do świadczeń emerytalnych na podstawie uzupełniającego zakładowego programu emerytalnego po wszczęciu postępowania upadłościowego, w którego toku przeprowadzono przejęcie przedsiębiorstwa – w odniesieniu do części tych świadczeń, za które nie odpowiada przejmujący, po pierwsze, że określona zgodnie z prawem krajowym instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy nie jest zobowiązana do wypłaty świadczenia, gdy prawa przyznające w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych nie były już nabyte w chwili wszczęcia tego postępowania upadłościowego, i po drugie, że dla celów określenia kwoty odnoszącej się do części tych świadczeń, za które odpowiedzialność ponosi wspomniana instytucja, oblicza się tę kwotę na podstawie wynagrodzenia miesięcznego brutto danego pracownika w chwili wszczęcia wspomnianego postępowania, jeśli z powyższego wynika pozbawienie pracowników minimalnej ochrony zagwarantowanej na mocy tego przepisu, co powinien ustalić sąd odsyłający.
- 3) Artykuł 8 dyrektywy 2008/94 – w zakresie, w jakim przewidziano w nim minimalną ochronę praw nabytych lub praw przyznających pracownikom w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych – może mieć bezpośredni skutek, w związku z czym możliwe jest powołanie się na niego przeciwko instytucji regulowanej prawem prywatnym, wyznaczonej przez dane państwo członkowskie jako instytucja zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności pracodawców w dziedzinie pracowniczych programów emerytalnych, pod warunkiem, po pierwsze, że – mając na względzie zadanie gwarancyjne tej instytucji i warunki, w jakich zadanie to jest przez nią pełnione – wspomniana instytucja może być zrównana z państwem, oraz po drugie, że zadanie to faktycznie obejmuje rodzaje świadczeń emerytalnych, dla których poszukiwana jest ochrona minimalna przewidziana w tym art. 8, co powinien ustalić sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Vivendi SA / Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-719/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Łączność elektroniczna – Artykuł 11 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Wolność i pluralizm mediów – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 49 TFUE – Dyrektywa 2002/21/WE – Artykuły 15 i 16 – Uregulowanie krajowe zakazujące przedsiębiorstwu posiadającemu znaczącą pozycję na rynku w danym sektorze uzyskania „istotnego wymiaru gospodarczego” w innym sektorze – Obliczanie przychodów osiągniętych w sektorze łączności elektronicznej i w sektorze mediów – Definicja sektora łączności elektronicznej – Ograniczenie do rynków będących przedmiotem regulacji ex ante – Uwzględnienie przychodów spółek powiązanych – Ustalenie innego progu przychodów dla spółek działających w sektorze łączności elektronicznej]

(2020/C 378/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vivendi SA

Strona pozwana: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

przy udziale: Mediaset SpA

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego skutkującemu uniemożliwieniem spółce zarejestrowanej w innym państwie członkowskim, której przychody osiągnięte w sektorze łączności elektronicznej, tak jak jest on zdefiniowany na potrzeby tego uregulowania, są wyższe niż 40 % całkowitych przychodów osiągniętych w tym sektorze, osiągnięcia w zintegrowanym systemie łączności przychodów wyższych niż 10 % całkowitych przychodów osiągniętych w tym systemie.

(¹) Dz.U. C 103 z 18.3.2019.